

**אהוד (אודי) נולד בנהריה ביום י' באב תשל"ה (18.7.1975).
בן בכור לאימו מיקי ולאביו שלמה ואח של יאיר וגדי.**

ילדות

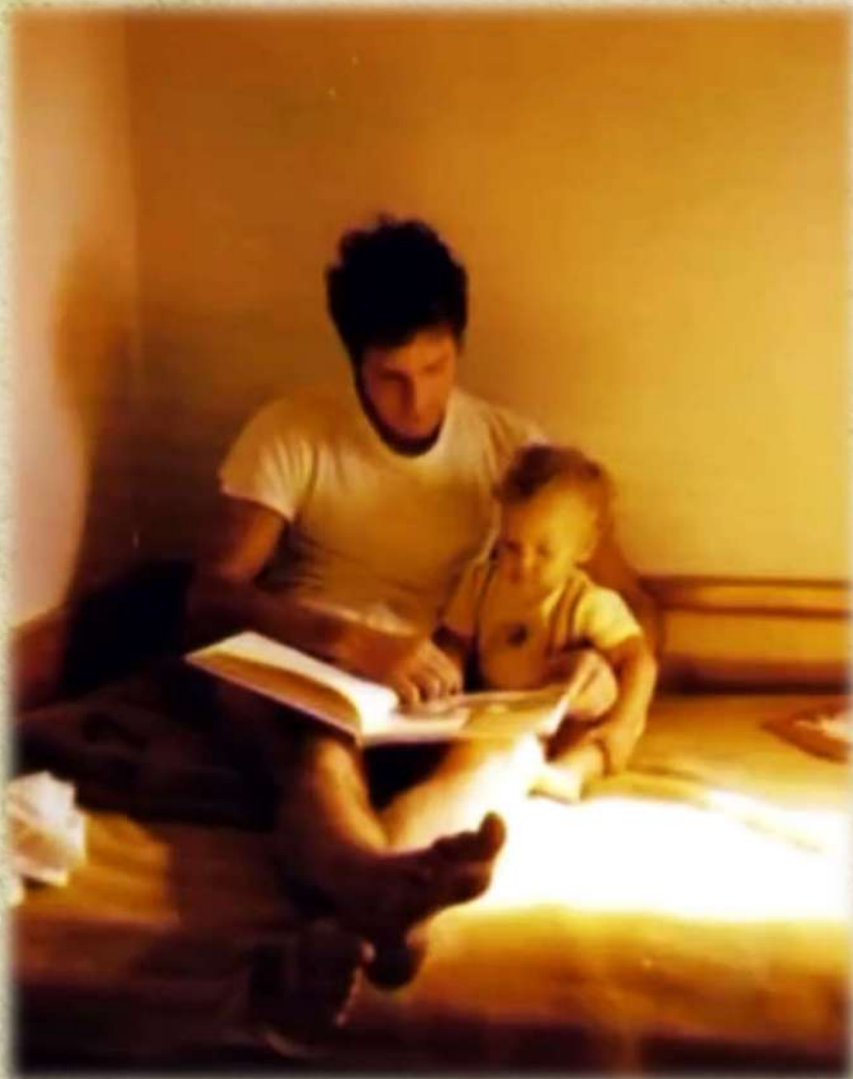

ברית המילה של אודי

אודי יחד עם אביו ואימו

אודי נולד ילד בכור לאימו מיקי ולאביו שלמה.
מיקי אימו מספרת שהיא כל כך ייחלה לילד מכיוון
שהתחתנה מאוחר יחסית לתקופתה, וכשנכנסה להיריון
עם אודי זה היה הרגע הכי מאושר בחיים שלה.
שלמה אביו של אודי עבד בתור ימאי, והיה יוצא להפלגות
של 3 חודשים ובשל כך מיקי גידלה את אודי לבד, היא
מספרת שהקדישה את כל יומה לגידולו של אודי, יחד הם
היו הולכים הרבה לים, חוקרים את הצמחים מסביב
ונהנים מזמן איכות מיוחד של אם ובנה.
אודי נשאר בבית ולא הלך למסגרת חינוכית עד גיל שלוש
וחצי.

הוא היה ילד סקרן וחכם ומאוד מהר למד את כל סוגי
המכוניות, לזהות פרחים ובגיל חמש וחצי כבר לימד את
עצמו לקרוא וקרא ספרים לבד.

אודי יחד עם סבתא וסבא

מכיתה ד החל ללכת אודי לקלוב התעופה
בנהריה, שם גילה את אהבתו לטיסנים ולעולם
של התעופה. אודי הצטיין בבניית טיסנים
מיוחדים עוד מגיל צעיר.
מיקי אימו מספרת שבית הספר לא אתגר את
אודי מכל הבחינות ולכן מצא את עצמו כל פעם
בחדר המנהל.
הוא היה ילד דעתן וידע בדיוק מה הוא רוצה,
רצה להשקיע את זמנו בתחביבים הרבים
שהצטיין בהם עוד בתור ילד.

בגרות

כשהיה אודי בן 13 עברו הוריו לדרום אפריקה עקב
עבודתו של שלמה אביו שהיה ימאי והפליג בכל העולם.
את הבר מצווה שלו חגג אודי בדרום אפריקה יחד עם
הקהילה היהודית שנמצאת שם.
אודי הציב תנאי להוריו שהוא עובר לדרום אפריקה רק
לשלושה חודשים ולאחר מכן הוא חוזר לארץ, ובאמת
לאחר שלושה חודשים שגר בדרום אפריקה, ושם גם
חגגו לו את בר המצווה יחד עם הקהילה היהודית
שנמצאת שם, שב אודי לבדו לארץ, גר אצל דודתו
והמשיך את לימודיו בתיכון בנהריה, וכמובן המשיך
ללכת לקלוב התעופה באדיקות.

אודי היה נער מלא כישרונות.

בין כישרונותיו הוא הצטיין בצילום, בטיסנאות ובנוסף הוא עשה רישיון ליאכטה.

לאודי הייתה שמיעה אבסולוטית, הוא שמע מנגינה מסוימת וידע לחקות אותה בגיטרה שלו מבלי לדעת תווים.

מנהל קלוב התעופה בנהריה מספר שהערכה והערצה לאודי בקלוב היו נוכחים, שמו הלך לפניו וכולם הכירו והעריכו אותו.

אחיו מספר על התכונה הבולטת שמבחינתו הוא ראה באודי- העצמאות שלו וחופש המחשבה. כשהוא נכנס לתחום מסוים הוא השקיע את כל כולו.

אודי (משמאל) יחד עם אחיו יאיר וגדי

**אודי יחד עם
אחיו יאיר וגדי
והוריו מיקי
ושלמה**

**יאיר אחיו של אודי במסע כומתה
מאחוריו מצולם אודי ומלפניו קרנית**

אודי יחד עם סבתו ובת דודתו

אודי יחד עם מיקי אימו

לאודי הייתה אהבה מיוחדת לרכיבה על אופנועים.
לפני שהוא התחיל לימודים בטכניון הוא טס לטיול
באוסטרליה, שם רכב חלק גדול מאוסטרליה עם האופנוע.
אימו מספרת שהוא סירב לקחת איתו פלאפון לטיול הזה
כיוון שרצה להרגיש חופש מוחלט.
במהלך אותו טיול אודי נפל מהאופנוע ושבר עצם, ובגלל
שלא היה לו אמצעי תקשורת לא יכל להתקשר ולהודיע.
בנס עברו באותו זמן במקום השכוח אל שבו נפל טנדרים
של אנשים מקומיים, לקחו אותו לבית החולים בעיר וככה
ניצל.

אודי סיים שנת מכינה בטכניון והמשיך ללימודי תואר ראשון בהנדסת הסביבה בטכניון.

אודי למד איכות הסביבה, מתוך מחשבה שתמיד הייתה בראש מעייניו- איך לעשות את הדברים יותר טובים בשביל הכלל.

בשנות לימודיו עסק אודי בצילום והיה אחראי מעבדת הצילום של הטכניון.

הוא השתתף בקורסי טיסנאות במקביל להמשך עיסוקו כמדריך בקלוב התעופה בנהריה, ובנוסף ניהל חוג לתעופה ספורטיבית בטכניון תוך כדי התואר הראשון שלו.

אודי השתתף בבניית מזל"טים בטכניון ויצא לארה"ב עם נבחרת המייצגת את הטכניון בחיפה, לשתי תחרויות בינלאומיות בהטסת מזל"טים.

בסיום התואר הראשון פנו לאודי מהטכניון ללימודי
תואר שני באווירונאוטיקה, הוא סירב להצעה בטענה
שהוא לא רוצה לעשות שוב תואר ראשון
באווירונאוטיקה ו'לבזבז' ארבע שנים מחייו, ואין
אפשרות לתואר שני מבלי ההסמכה מהתואר
הראשון, אך הטכניון אפשר לאודי לעבור במסלול
ישיר לתואר שני באווירונאוטיקה כיוון שראו את הידע
והכישרון העצום שלו בתחום זה בניהולו את
המעבדה בטכניון במהלך התואר הראשון.

עם כל עיסוקיו הרבים והמגוונים תמיד היה אוזן קשבת
לחבריו והשרה אווירה נינוחה ומחויכת, וכפי שתיאר אותו
חברו: "אודי תמיד מדבר בגובה העיניים".
חבריו מנהריה מספרים שאודי התעקש ללכד את החבורה
ולהיפגש לפחות פעם בשבועיים.
אודי היה הבסיס והעוגן של החבורה שלו, כולם התאגדו
סביבו.

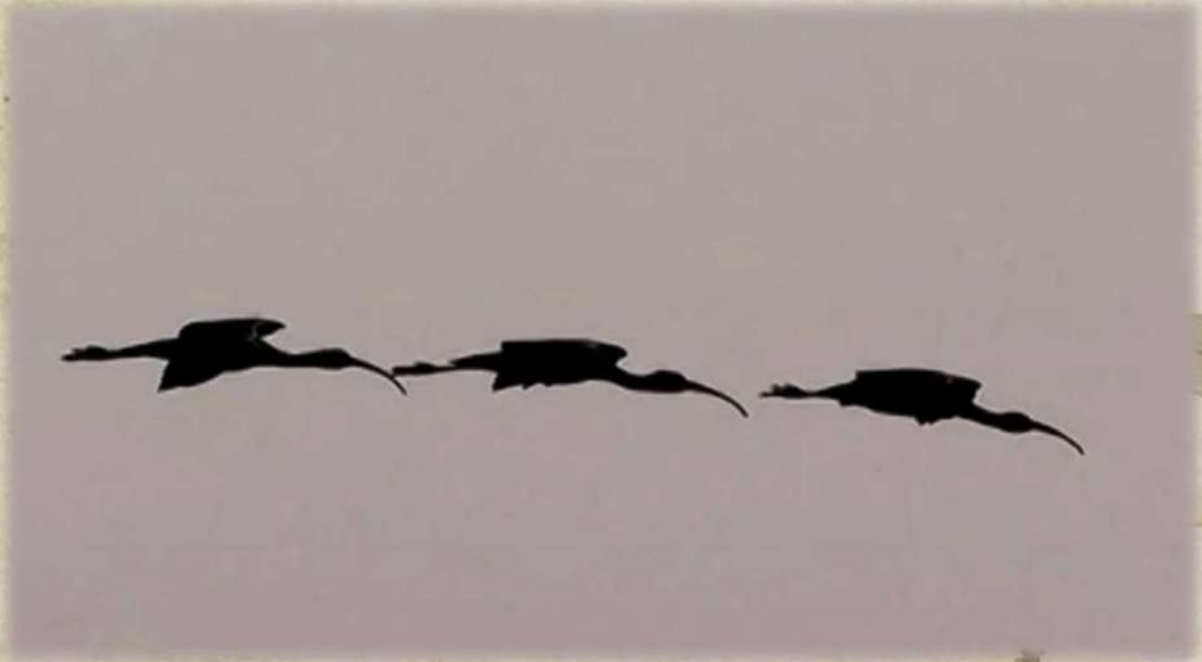
אודי יצר הרבה קשרים והיה חברותי עם המון מעגלי חברים,
שחלקם התגלו בדיעבד אחרי מותו.
אהב אנשים ואהב את החיים, הוא טרף אותם בכל התחומים
שריתקו אותו, כאילו ידע שזמנו בעולם הזה קצוב.

תמונות שאודי צילם

אודי בונה טיסן

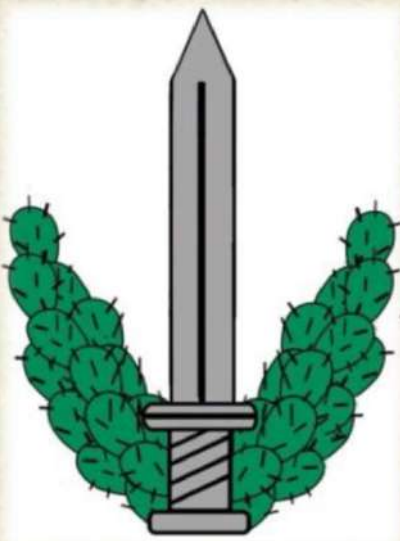
השירות הצבאי

ב2.12.1993 התגייס אהוד לצה"ל. הוא שירת כחייל קרבי
בגדוד "צבר" בחטיבת גבעתי והשתחרר אחרי שלוש
שנים בדרגת רב-סמל.

בתחילה הציעו לו בצבא להתגייס ליחידת מזל"טים בשל
אהבתו הרבה והידע הנרחב שלו בתחום זה, אך אודי רצה
שירות קרבי.

המג"ד שלו מספר עליו שאודי לא אהב את הצבא
והחוקים היו נראים לו מטופשים, אך יחד עם זאת הוא
ראה ערך גדול והבנה בסיסית בצורך שלו לשרת את
המדינה. בנוסף הוא מאוד אהב את האנשים ששירתו
איתו.

המ"פ של אודי סיפר שהוא תמיד ידע להרגיע אותו, ברגע
שהוא היה מרגיש את היד של אודי על הכתף שלו ואת
המילים שהוא היה אומר- 'אני מאחוריך יהיה בסדר', הוא
מייד היה נרגע.

**אודי בתמונה האחרונה בחייו
חוגגים מסיבת פרידה ליום האחרון בשירות המילואים
ערב לפני היציאה לסיור ממנו לא שב.**

הקו המשפחתי

חלק גדול ומשמעותי מחייו של אודי היה היכרותו, חברותו
ולבסוף נישואיו לקרנית.
את קרנית אודי הכיר בבית הספר בו למדו יחדיו בנהריה,
הם המשיכו ביחד למכינה ולבסוף גם למדו ביחד בטכניון
איכות הסביבה.

לאודי ולקרנית הייתה אהבה גדולה וזוגיות מיוחדת.
חברים מספרים שקרנית הייתה הכל בשביל אודי.
הוא דיבר עליה בהערכה והערצה.
הם אהבו אחד את השנייה אהבת נפש.

אודי וקרנית התחתנו ב14.10.2005 לאחר 9 שנות
חברות.

חברים ומשפחה מספרים שאודי קרן מאושר ביום
חתונתו, זה היה היום המאושר בחייו.
הם הספיקו להיות נשואים עשרה חודשים נפלאים
ומלאים לפני הנפילה של אודי.

אודי וקרנית התגוררו בנשר יחד באושר רב עם שתי
חתולות וכלב מאומץ שמצאו ברחוב ואודי העניק לו
את השם "מישהו".

קרנית מספרת שאודי רצה מאוד להרחיב את
המשפחה, וגידול ילדים היו אחת מהמטרות בחייו.

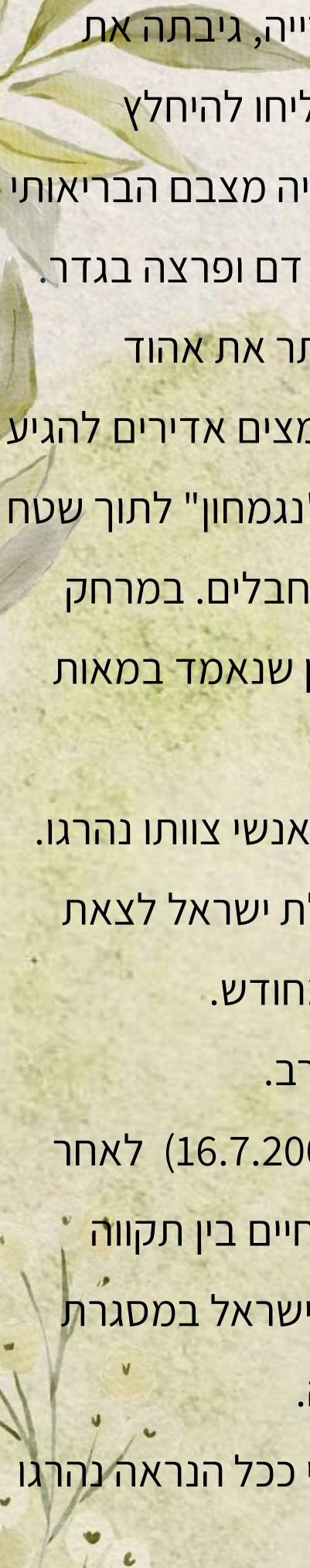

יום החטיפה

בחודש יוני 2006 גויס אהוד למילואים בצפון הארץ.
ביום ט"ז בתמוז תשס"ו (12.7.2006) היום האחרון לשירות המילואים,
הוא יצא עם חברו רב-סמל אלדד רגב לסיורם האחרון. הסיור כלל שני כלי
רכב מסוג "האמר" אשר נעו על ציר מקביל לגדר המערכת בגבול לבנון,
בין זרעית לשתולה, בתוך שטחה הריבוני של מדינת ישראל.
אהוד ישב במושב הקדמי, מימין לנהג. אלדד ישב במושב האחורי,
מאחוריו.

בשעה 09:05 פתחו מחבלי החיזבאללה בהרעשה ארטילרית כבדה
לאורך גבול הצפון. מטחי האש כללו ירי מרגמות, ירי מנשק קל וירי
קטיושות. בדיעבד התברר שהייתה זו פעולת הסחה שנועדה להסוות את
חטיפת החיילים המתוכננת. באותה עת נסעו רכבי ה"האמר" של הסיור
במעבר בתוך ואדי, כשלפתע הותקף הסיור על ידי חוליה אחת או שתיים
של כוח חיזבאללה. רכב ה"האמר" השני, שהיה במרחק כחמישים מטר
מאחורי ה"האמר" של אודי ואלדד נפגע ראשון מפגיעה ישירה של טילי
נ"ט, כתוצאה מפגיעה זו נהרגו שלושת החיילים שהיו בו.

רכב ה"האמר" הראשון, שבו נסעו אהוד ואלדד, הספיק להתריע בקשר
על הפגיעה של ה"האמר" השני שהיה מאחוריו, לפני שספגו גם הם
פגיעה ישירה של טילי נ"ט. אחר פגיעת הטילים פתחו המחבלים בירי
מנשק קל לכיוון החיילים וכלי הרכב הפגועים. נהג ה"האמר" הראשון
הספיק לעצור את הרכב ולהיחלץ. בשעת הירי פרצה חוליית חיזבאללה
נוספת את גדר המערכת, חדרה לשטח ישראל וחטפה את אהוד ואלדד
לשטח לבנון למקום מסתור בכפר עייתא א-שעב.

חוליה נוספת, חמושה בנשק קל ובמכונות ירייה, גיבתה את החוטפים. לא היה ידוע אם אהוד ואלדד הצליחו להיחלץ מהרכב בכוחות עצמם לפני שנחטפו, ומה היה מצבם הבריאותי בזמן החטיפה. במקום נמצאו עקבות, כתמי דם ופרצה בגדר. מיד לאחר התקרית נעשה ניסיון ראשוני לאתר את אהוד ואלדד. צוות מגדוד 82 של השריון עשה מאמצים אדירים להגיע אליהם על אף ההפצה הכבדה, ונכנס עם "נגמחון" לתוך שטח לבנון בניסיון לעצור את רכב המילוט של המחבלים. במרחק קצר מאוד מהגבול עלה הטנק על מטען גחון שנאמד במאות קילוגרמים של חומר נפץ. מעוצמת הפיצוץ נהרס הטנק כליל וארבעת אנשי צוותו נהרגו. בעקבות שרשרת אירועים זו החליטה ממשלת ישראל לצאת למלחמת לבנון השנייה, שנמשכה למעלה מחודש. גורלם של אהוד ואלדד לא נודע במשך זמן רב. רק בבוקר יום רביעי י"ג בתמוז תשס"ח (16.7.2008) לאחר שבע מאות שלושים וחמישה ימים של כאב וחיים בין תקווה לייאוש, הוחזרו גופותיהם של אהוד ואלדד לישראל במסגרת עסקת חילופי שבויים בין ישראל לחיזבאללה. הבדיקות הרפואיות שנעשו הצביעו על כך כי ככל הנראה נהרגו השניים בעת החטיפה.

כשאודי נחטף היו הוריו באפריקה בשל העבודה של שלמה, אחיו הקטן
גדי היה בטיול בנפאל ואחיו האמצעי יאיר היה בארץ.

יאיר קיבל את ההודעה על חטיפת אחיו, קרנית הודיע לשלמה שמנע
את קבלת ההודעה ממיקי עד להגעתם לארץ.

אחיו גדי עצר את הטיול הגדול במזרח וחזר לארץ יום לאחר שקיבל
את ההודעה.

כשהגיעו לארץ ונודע להם על חטיפתו של אהוד, שלא היה ידוע אם
נחטף בחיים או לא, מיקי אמרה - 'אנחנו לא נהיה מקרה משפחת ארד
נוסף, הילד שלי יחזור הכי מהר!'

משפחות גולדווטר, רגב ושליט יצאו למסע הסברה בארץ ובעולם,
והפגינו ברחובות הארץ על מנת לקדם את המאמצים להשיג פרטים
על גורל יקיריהם ולהביא לשחרורם.

מצד משפחת גולדווטר ניהלו את המאבק אשתו של אהוד, קרנית,
הוריה של קרנית, אחיה וגיסתה, והוריו שלמה ומיקי וכן אחיו יאיר וגדי.

בתקופת המאבק להחזרת אודי, אלדד וגלעד, צלמים מוכשרים מכל רחבי הארץ הקימו תערוכת צילום נודדת שהייתה בהרבה מקומות בארץ, התערוכה נקראה בשם "במבט חטוף". לתערוכה הביאו גם צילומים של אודי, הצלמים המובחרים והמקצועיים שנכחו בתערוכה התלהבו והתרשמו מאוד מהתמונות שאודי צילם ומהמקצועיות שלו בתחום הצילום.

ראש הממשלה דאז אהוד אולמרט יחד עם קרנית

בתערוכת צילום "במבט חטוף"

ובאמת כמו שמיקי הבטיחה לעצמה שהחטופים וביניהם
בנה היקר יחזרו הכי מהר, לאחר שנתיים של מאבקים בארץ
ומסעי הסברה בכל העולם, הושגה עסקה מול חיזבאללה
לשחרורם של אודי ואלדד.

מיקי מספרת שבשל כך שלא ידעו מה מצבם של אודי
ואלדד, היא ציפתה לראות אותם פצועים, על כיסא גלגלים
או כל דבר אחר- אבל בחיים.

רק ברגע שהורדו ארונות הקבורה התגלה גודל השבר בכך
שהם לא בחיים, ונהרגו עוד בחטיפתם ללבנון.
יום לאחר ביצוע העסקה הובא אודי לקבורה.
שנתיים לאחר חטיפתו ונפילתו.
יום לפני שהיה אמור לחגוג את יום הולדתו.

**החזרת הגופות של אלדד רגב ואודי גולדווסר ז"ל
בעסקת חילופי שבויים עם חיזבאללה**

אהוד נפל ביום ט"ז בתמוז תשס"ו (12.7.2006) במלחמת לבנון
השנייה.

בן שלושים ואחת בנפלו.

הוא הובא למנוחת עולמים בבית העלמין הצבאי בנהריה
שנתיים אחרי נפילתו, כשהושבה גופתו מלבנון.
הותיר אישה, הורים ושני אחים.

אחרי נפילתו הועלה אהוד לדרגת רב-סמל ראשון.
על מצבתו של אהוד כתבו בני המשפחה: "אודי נחטף מאדמת
מולדתו בידי ארגון טרור".

"תחילה בוכים.

אחר כך הבכי מתאבן.

אחר כך זוכרים דבר אחד ויחיד:

את נפילת הבן.

ואין אומרים דבר.

או מדברים על גשם ועל מה נשמע.

ועל משהו עוד. ועוד על משהו.

והאוזן בין כה לא תשמע.

ושותקים.

וקמים מן הכסא. ויושבים. וקמים.

ושוב.

ויודעים דבר אחד ויחיד:

לא ישוב.

אבדו החיים, אבדו- ונחיה.

ונחיה, ונלעג לך, מות.

ככה נחיה- שלובי זרוע ועוז

עם הוד זהרו האלמות.

ננשום. כן, בזעם ננשום-ונחיה,

אף אם פחד יבלום את פינו.

היש עוד לפחוד? מפני מה,

אלקים,

אחרי אובדנים שראינו?

ננשום, ונזעם. ונחיה, ונלעג

אם יפלו גם שמיך עלינו.

אבדו החיים. אך אנו נזעק

את זעקת אלמותנו".

אברהם חלפי

מיקי מחבקת את ידו של יאיר

בהלווייתו של אודי

גדי עומד לשמאלה

**נקודה 105 בגבול ישראל-לבנון, בה אירעה החטיפה.
הבתים ברקע הם של הכפר הלבנוני עייטא א-שעב, משם
יצאו התוקפים.**

**הג'יפ הצבאי לאחר התקיפה ממנו נחטפו אהוד גולדווסר
ואלדד רגב ז"ל.**

**תמונות של רגב וגולדווסר וחלקים מכלי הרכב במקום
התקיפה והחטיפה.**

הנצחה

תפילה/ גיורא פישר

מִי יִתֵּן

וְאֶהְיֶה כְּכֹרֶזְקוֹן

מִבְּלָבֵל.

אִם אֶזְאָשְׂאֵל:

לָמָּה הוּא לֹא בֵּא

לְבַקֵּר?

אֵל תֹּאמְרוּ:

אֲבֵל, הוּא נִפְל

לְפָנַי הַמּוֹן זְמַן.

אֲמְרוּ:

הוּא הֵיּה פִּה אֶתְמוֹל

וְאֲמַר שְׂיִבּוֹא גַם מַחֲר.

סיפור ארועי נק' 105 בתאריך 12.7.2006

הבוקר של יום רביעי ה-12.7.2006 (ט"ז בתמוז תשס"ו), היה יום המילואים האחרון של שני צוותים מגדוד "יואב". חיילי הסיור ארזו את חפציהם לקראת החזרה הביתה ויצאו לסיורים האחרון. הסיור כלל שני רכבים מסוג "האמר", אשר נעו על ציר מקביל לגדר המערכת ממערב למזרח, בין זרועית לשותלה, בתוך שטחה הריבוני של מדינת ישראל.

הסיור התנהל כרגיל עד השעה 09:05, אז החל החיזבאללה במטחי אש כבדים שכללו ירי מרגמות וירי מנשק קל לעבר ישובים בכל רחבי הגזרה. ירי זה היווה פעולת הסחה שנועדה להסוות על חטיפת החיילים המתוכננת. באותה עת נסעו רכבי ה"האמר" של הסיור במעבר בתוך ואדי, כשלפתע, בנקודה 105 על הגדר, הותקף הסיור ע"י חוליה אחת או שתיים של כוח חיזבאללה. רכב ה"האמר" הראשון, שבו נסעו אודי גולדווסר ואלדד רגב ז"ל, נפגע ראשון מטילי אר-פי-גי. ה"האמר" השני, שהיה במרחק של כ-100 מטר מאחוריו, הספיק לדווח בקשר על הפגיעה לפני שספג פגיעה ישירה של שני טילי נ"ט, אשר גרמה להרג שלושת החיילים שישבו בתוכו: שני תורג'מן, אייל בנין וואסים זאל ז"ל.

לאחר פגיעת הטילים, פתחו המחבלים בירי מנשק קל לכיוון החיילים הפצועים והרכבים הפגועים. מה"האמר" הראשון נחלצו שני חיילים כאשר האחד מהם פצוע קשה והשני ללא פגע. תוך כדי הירי נחטפו אודי ואלדד ז"ל לשטח לבנון. לא היה ידוע אם הם הצליחו להיחלץ מהרכב בכוחות עצמם לפני שנחטפו. כמו כן לא ידוע מה היה מצבם הבריאותי בזמן החטיפה. במקום נמצאו עקבות כתמי דם ופצצה בגדר.

מיד לאחר התקרית נעשה נסיון ראשוני לאיתור החיילים הנעדרים, שבמהלכו נהרגו ארבעה חיילים נוספים. שרשרת אירועים זו הביאה לפתיחת מלחמת לבנון השנייה, שבמהלכה נסלו 121 חללים.

לאחר 735 ימים של אי ודאות לגבי גורלם של אודי ואלדד ז"ל הוחזרו גופותיהם לקבר ישראל, בתאריך 16.7.2008.

יהי זכרם ברוך

אנדרטה במקום החטיפה

אנדרטה בפארק אדמית לזכר אלדד רגב ואהוד גולדווסר ז"ל

16.08.12 כ"ח באב תשע"ב

הטובים לטיסנים

מועדון תעופה נהריה הוא כבר מזמן אחד ממוקדי הגאווה של העיר. המועדון, שמציין בימים אלו 60 שנה, מופק לא מעט אלופי הארץ בטיסאות, ואפילו אלופי אירופה, וכמה מבוגריו הינם טייסים בחיל האוויר ומהנדסים העוסקים בפיתוח אמל"ח. הוא הוקם ונקרא על שם אל"ם במיל עזרא דותן, שהיה אחד מדולי הטייסים בחיל האוויר, ויש בו פינת זיכרון לאודי גולדווסר, שהיה אחד מבוגריו. אז איך הפך מועדון תעופה נהריה מושא להערצה ומודל לחיקוי?

מאת: דרית ריטבו

שיש אנשים טובים שמעלים מאחורי הקלעים ועוזרים לנו כדי שנערים שידם אינה משגת ויכולו לייצג את מדינת ישראל.

שולב מספר כי המועדון פעיל בכל ימות השנה, בדרך כלל בתרונות של שלושה ימים בשבוע, גם כאשר במי הספר נמצאים בחופשה. "המועדון שלנו נחשב למאד ייחודי, ולמרות שבאופן טבעי יש תחרות בין המשתתפים, המוטו שלנו הוא שכולם ערבים זה לזה, וכל אחד עוזר לשני כדי להגיע להישגים", מסביר שולב.

לדבריו, המועדון ערך מחקר במסגרתו גילה שיש קשר בין הפעילות במועדון ובין הצלחה בלימודים הראליים, כאשר השתתפות פעילה במועדון התעופה מעניקה יתרון לילדים בבחי הספר ובלימודים הנבחרים. "אני גאה בבוגרי המועדון, ובהם חמישה מהנדסים העוסקים בפיתוח אמל"ח ברסאל ובאלביט, כמו גם חמישה טייסים בחיל האוויר. בכך נמדדת הצלחה שלנו", הוא אומר.

גידע למועדון כיל 6, הטיסן שכנה אודי גולדווסר

העיר נהריה ידועה כמובילה בקנה מידה ארצי בזכות מועדרי החלב (שטראוס) והבשר (וגלובק) שלה, אך ספק אם רבים יודעים כי היא מובילה גם בתחום התעופה. רעיונות מהפכניים כמו המזל"טים (מטוסים זעירים ללא טייס) ומל"טים (מטוסים ללא טייס), נולדו במועדון תעופה נהריה ע"י עזרא דותן ו"ל, שנחשב עד היום לאחד הטייסים הגדולים בהיסטוריה של עה"ל והמדינה. את הרעיון הביא דותן לעורכי מודיעין, והוא פותח ע"י בוגר נוסף של מועדון התעופה, אל"ם במיל אבי אורן (פגיו).

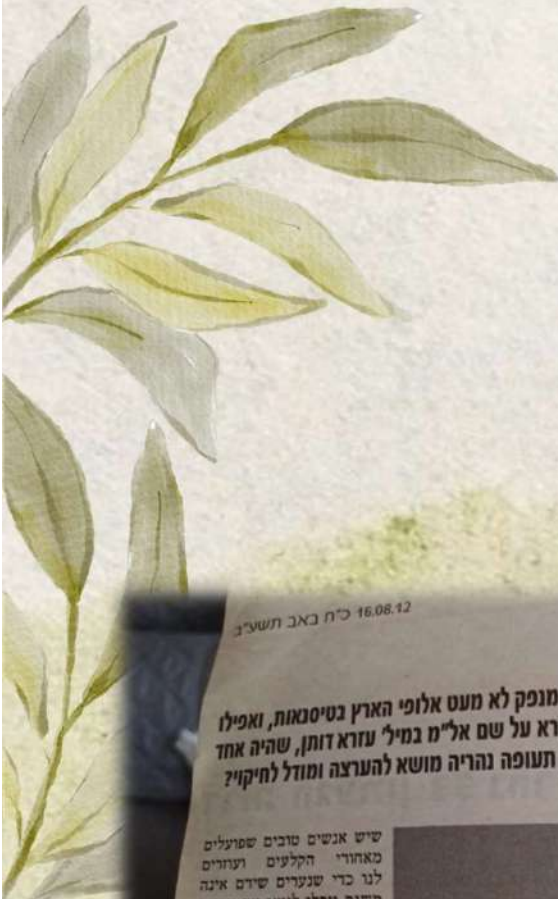
בימים אלו מציין מועדון תעופה נהריה, שהוקם ע"י דותן ונקרא על שמו, 60 שנה של חזון ודישנים נפלאים, וממשיך לשמש בית שני עבור רבים מילידי נהריה. עד כמה מועדון התעופה הינו איכותי, תעיד העובדה כי חמישה מבוגריו הם מהנדסים העוסקים בפיתוח אמל"ח (אמצעי לחימה) ברסאל ובאלביט, וחמישה הינם טייסים בחיל האוויר.

מיקי גולדווסר: "אודי היה חניך, מדרך וחבר במועדון התעופה מהיל שמונה ועד ימים ספורים לפני שיצא למילואים, מהם לא חזר. אני מודה למועדון התעופה ולעיריית נהריה שאיפשרו למשפחה לבנות פינת זיכרון במועדון, ומקווה שזכרו של אודי, יחד עם עשייתם הנפלאה של חברי המועדון הפעילים, יהיו למורשת לצעירים"

הוקם ע"י נורים בני 14

מועדון תעופה נהריה הוקם בשנת '52 ע"י עזרא דותן, שהיה אז בן 14 בלבד (על דותן - ראו מסגרת). בתחילת הדרך נקרא המועדון "דובי קלאב" ויפסק בשני התחומים

טכנולוגי ובנייה של טיסנים ורשאי להתחרות בכל העולם. מדרוך האווירונאוטיקה של המועדון, נתן מלכיותו

לפני כ-9 שנים ב-8/7/2006, חגגתי יום הולדת 30 בבית קפה בבצת. כל החברים הגיעו וגם אודי גולדווסר שקיבל אישור מיוחד לצאת לכמה שעות משירות המילואים בזרעית. הוא הגיע להגיד מזל טוב, שלום ולתת חיבוק. זאת היתה הפעם האחרונה שכולנו ראינו אותו.

ארבעה ימים לאחר מכן אודי נורה ונחטף על ידי החיזבאללה. אודי היה חבר ילדות של איתמר (בעלי), הם היו חבורה של שישה חבר'ה שגדלו ביחד בנהריה. אני פגשתי לראשונה את אודי ב 1999 (כ 7 שנים לפני החטיפה), ואני זוכרת שכבר במפגש הראשון מאוד התרשמתי ממנו.

בחור עם המון ידע בפוליטיקה, מוסיקה, סרטים, איש שיחה מרתק וברוך כשרונות בצילום, טיסנאות והוא אפילו היה סקיפר. מאוד אהב לטייל גם בארץ וגם בחול.

בדיעבד זה נראה כאילו הוא ידע שאין הרבה זמן וניסה למצות את החיים ולהספיק כמה שיותר. אודי כבר 9 שנים לא איתנו, ולמרות הכאב שהולך איתנו כל הזמן זה נראה שככל שעובר הזמן ככה הזיכרון מתעמעם ומתקשה. כבר הרבה זמן אני מרגישה רצון וסוג של צורך להנציח את אודי והשנה כשהחבר'ה של אודי חוגגים 40 זה נראה לי הזמן הנכון והמתאים. אז פניתי למיקי (אמא של אודי) ושאלתי אותה אם תרצה שנעשה פרויקט משותף להנצחתו של אודי. מיקי מאוד התרגשה מהמחווה והרעיון, היא העבירה אליי מכתב שכתבה בזמנו לאודי באחד מימי הזיכרון ואני הפכתי אותו לשיר. הלחנתי אותו, פניתי לדניאל סלומון לעיבוד, הפקה ועזרה בלחן, ובעזרתה של דנה לוגסי שנרתמה בכל הכוח לשיווק הפרויקט הצלחנו להוציא את הפרויקט לפועל ערב יום הזיכרון 2015.

**יפעת אורגד, חברה של אודי, בדברים שרשמה לזכרו של אודי לאחר
הלחנת השיר של אודי שאימו מיקי רשמה.**

שיר לאודי / מיקי גולדווסר

אבל עכשיו הלכת
כך פתאום, לא נפרדת
ואנחנו לא נהיה עוד לעולם.

כשנולדת, נולדתי אני
לו רק יכולתי לדעת שזמננו הוא
זמני.

ברקוד לביצוע של השיר של אודי

כשנולדת, נולדתי אני.
התפתחת, צחקת, נעתקה נשמתי.
איך היינו ביחד
חיינו בלי פחד
שהזמן שלנו, הוא זמני.

על שטיח גדול התחלת לצעוד
עדיין נתמך, תלוי בי מאד.
ופתאום גן, בית ספר, צבא, ואני?
לא חשבתי בכלל שזמננו זמני.

אבל עכשיו הלכת
כך פתאום, לא נפרדת
ואנחנו לא נהיה עוד לעולם.

והנה אתה מתחת לחופה
למדת, השכלת מצאת אותך.
אני זזתי הצידה, כבר פחות צריך תמיכה,
זה בסדר בני, גם קצת זמן איתך.

קרנית
גולדווסר
הדרך אליך

ידיעות אחרונות • ספרי חמד

ספר שרשמה קרנית גולדווסר, אלמנתו של אהוד.

בצק העלים יצא מבעוד מועד מהמקפיא, ועכשיו הוא מזיע על השיש. על המחבת כבר רוחש
הבשר הטחון. הרדיו, כמו תמיד אצלנו, מכוון לגל"צ. הראש נודד לאודי. זה הבוקר האחרון
שלו במילואים. אני יודעת שהוא כבר חושב ומפנטז על החזרה הביתה, על המקלחת, על
האוכל, על החיבוק החם. אוי החיבוק.

מנחם הורוביץ קוטע את המחשבות, מדווח על חילופי אש בגבול הצפון. אני מצליחה לשמוע
בקול שיש לו הרבה מה להגיד, רק שעדיין אסור לו. צנזורה. הבשר משחים ויורד מהאש.
מאליהם מושלכים למחבת הבצל והגזר. הידיים עובדות, והראש לא שם. הוא מתמקד
במשפחות שאו-טו-טו יקבלו את הבשורה המרה. רגע. אס-אמ-אס לאודי. רק בלי פאניקה.
כמה שהוא שונא פאניקה. אז אני מספרת לו כמה כל הבית מתרגש לקראת בואו, מספרת
שאני מכינה לו אוכל טוב, ושוב מזכירה שאני וכל החיות מחכות לו בבית בכיליון עיניים.
בדרך כלל זה היה מזכה אותי בתשובה. אודי תמיד היה מתקשר ומודיע שהוא בסדר. היה
משתדל לעשות זאת לפני שהודיעו ברדיו. בחור אחראי ביותר האודי הזה שלי
אבל עכשיו שתיקה."

ב-12 ביולי 2006, בשמונה בבוקר, התהפכו חייה של קרנית גולדווסר. מסטודנטית אלמונית
בטכניון, שקמה לעוד בוקר וציפתה בשלווה לשובו של בעלה מהמילואים, היא הפכה לאשת
החייל החטוף אודי גולדווסר.
הדרך אליך הוא תיעוד אמיץ וכן של אישה שהבטיחה לבעלה להביא לו את הירח אם יקרה לו
משהו, ונלחמה בציפורניים כדי לעמוד בהבטחתה. הספר משחזר את מאבקן הנחוש של
אישה אוהבת ומשפחה מסורה להשיב הביתה את הבן האובד. במבט מפוכח, ישיר וללא שמץ
של העמדת פנים, מספרת קרנית איך זה באמת עובד מאחורי הקלעים, איך נראית
ההתנהלות היומיומית של מאבק כזה בבית פנימה, מה באמת קורה אחרי שמצלמות
הטלוויזיה כבות, ולמה היה כל כך חשוב להתרוצץ בטירוף בין ראש הממשלה לאפיפיור, בין
הילרי קלינטון לאחמדינג'אד.
בשפה קולחת ומלאת חיות מתארת קרנית גולדווסר את ההתמודדות עם שנתיים מייסרות,
שבהן אין למדינה כולה, למשפחה שלמה ולאישה אחת אלא לגשש באפלה, ללקט רמז אחר
רמז, כדי לנסות ולהרכיב תמונה שאין שחורה ממנה. ומבעד למילים הולך ונטווה סיפור
האהבה העצוב של קרנית ואודי.

תקציר הספר - "הדרך אליך"

**מספרים
על אודי**

אהוד אחי דבר איתי

מילים: שלומי לניאדו

אהוד אחי דבר איתי

יש לי כמה שאלות..

בשיחה לפני רצית לדעת

איך היה, מה קרה ובכלל מה העניינים?

בשיחה ההיא היית נרגש עם חיוך מלא געגועים

וניסיתי לספר לך על דברים שלך מוכרים.

במרחק של קליק, פלש שמדליק ועדשה רחבה

יש צמצם כזה שהופך מציאות לתמונה כל כך יפה.

אהוד אחי דבר איתי ותגיד היכן אתה

אהוד אחי יש לי עוד הרבה לספר לך..

אני יודע שבוודאי נחמד לך שם

יש נופים, ומיליון פרצופים וכל כך הרבה מה לצלם

ואיך תילחץ? במה תצמצם ותמונה בלי פלש זה לא אותו דבר

אז אהוד אחי בוא לשניה קח מצלמה ותחזור לשם.

אהוד אחי דבר איתי ותגיד היכן אתה

אהוד אחי יש לי עוד הרבה לספר לך..

ואם לא טוב לך ומשעמם ובכלל לא מעניין
רק תגיד ונבוא לקחת אותך!
כי חבר בצבא זה כמו משפחה
שתמיד שמחים לצלם.

ובין שידור לשידור, תמונתך עולה עם משקפיים וחיוך
ובין נשימה לנשימה, אני רואה אותך ולוחש תחזור..תחזור היום!

אהוד דבר איתי! יש לי עוד הרבה לספר
אהוד! מתי נמשיך בשיחה?
אהוד תאמין זה בשבילי לא בשבילך.
אהוד בשבילי לא בשבילך!

שניים עשר ביולי אלפיים ושש, תשע ושלוש דקות. והזמן עצר מלכת.

בבוקר ה 12.7.2006, בנקודה 105 שבגבול הצפון, התחיל מסע עבור שנינו, אתה ואני. אנחנו, המשפחה ואתה. כולנו, המדינה ואתם.

טוש אהובי,

אומרים שהזמן עושה את שלו, מרפא ומגליד פצעים. האומנם?

חלפו שנתיים מאז אותו רגע משתק ומקפיא, שבאבחת סכין אחת חתך את עורק חיינו המשותפים.

אותו רגע בו הגרוע מכול הפך למציאות מאיימת, דורסנית - מציאות חדשה ומפחידה שאילצה אותי, את כולנו, לשנס מותניים ולצלול לתוך עולם אפל וסבוך שלא הכרנו עד לאותו היום.

מזה כשנתיים אני מדברת בשם שניים. אלדד ואודי. רגב וגולדווסר. המאבק להשבתכם הביתה, לחיקנו, היה משותף מתחילתו, אך היום, לראשונה, אני מרשה לעצמי לפנות רק אליך, טוש. היום, לא אוכל להסתיר זאת, פי ולבי שווים. והלב... הלב, אהוב שלי, בוכה וכואב.

עברנו שנתיים קשות, מלאות תהפוכות, עליות ובעיקר מורדות, תקוות ואף אכזבות.

האמנתי וקיוויתי שיגיע הרגע בו אוכל להתעורר ולומר שהכול היה אך ורק חלום. חלום רע - אבל רק חלום.

האם הזמן, טוש, אכן ירפא את הפצעים?

יצאת לדרכך באותו בוקר, מחייך ונכון למשימה כתמיד. מבחינתך, היה זה עוד בוקר רגיל בו התייצבת לשרת את מדינתך. בוקר בו אתה ממלא חובה, שמנקודת מבטך היתה זכות גדולה. מעולם לא היססת, לא ניקר בך החשש וספק לא היה בלבך לגבי חשיבותה של המשימה, של ההגנה על המולדת. מילים אלו לא היו סיסמאות ריקות מתוכן עבורך.

היכן מוצאים, טוש, אנשים כמוך, היכן מוצאים אותם?

בשבת, כמה ימים לפני המקרה, לא העלינו על דעתנו שזו הפעם האחרונה בה אנו מתראים. החיבוק לפני צאתך היה חם, אך רגיל. הנשיקה היתה אוהבת, אך חפוזת. מילות הפרדה היו אישיות, אך עם זאת יומיומיות. דבר לא רמז על העתיד להתחולל.

סלח לי, אישי היקר, על כך שאין אני מונה כאן את מעלותיך הרבות, את אישיותך ויופיין הפנימי הכה נדירים, שהיו כנר לרגלי וליוו אותי בכל צעד ושעל במאבק להשבתכם. אין זה הזמן והמקום לעשות זאת.

ברשותך, אהובי, את הפרדה הכואבת והאישית אעשה בדרכי שלי. באופן שגם אתה היית בוחר לעשות, לו רק יכול היית להשמיע את קולך.

אותו קול נעים ומרגיע, סמכותי ויודע כול, אוהב ומלטף... קול שליווה אותי מהרגע הראשון בו זכיתי להכירך ועד יום לכתך.

האם הזמן, אהוב לבי, אכן ירפא את אותם פצעים עמוקים ומדממים?

קשה להאמין שכבר חלפו ועברו להן שנתיים. בלהט העשייה ובאינטנסיביות שבה התרחשו דברים, מצאתי עצמי לא פעם עוצרת לרגע וחושבת כיצד היו ממשיכים חיינו להתגלגל, לו רק היינו יחד.

כמה מבורכת יכולה השגרה להיות, כמה קשה עבורנו להעריך ולהוקיר את נפלאות וקשיי היומיום. לפיכך, לו יכולתי להחזיר את הזמן לאחור, ודאי הייתי נוצרת בלבי עוד כמה רגעי אושר שכאלו. רגעים קטנים ומיוחדים, החולפים לידנו בלי משים, החרותים כעת על לוח לבי.

כיוון שאין בידי לעשות זאת, נאלצת אני, כפי שאתה ציווית עלי, לשאת מבט קדימה לעבר העתיד. עתיד הנמצא, למעשה, מזה זמן כבר כאן. אמנם בלעדך, אהובי, אבל יהיה זה לעולם איתך.

אז האם באמת לקוות ולהאמין, שהזמן מרפא את המכאובים?

במהלך התקופה הארוכה בה נעדרת, וככל שחלף הזמן, הפכו פניך לנחלת הכלל. אודי, האדם הפרטי, אותו אודי שלי, היה לפתע אודי שלנו. של כולנו. זכורות לי שיחות שערכנו בעבר, שיחות בהן הבטחתי להביא עבורך את הירח. על כן, בצער רב אני שואלת:

האם ייתכן שדווקא במשימה חשובה זו אכזבתי אותך?

הגעגועים, אודי, כה קשים הם, מרופדים בזיכרונות מתוקים, נעימים ומוחשיים לחלוטין. אך מנגד, תחושת האובדן גואה ומתעצמת ככל שהזיכרונות הולכים ומתערבבים להם בשברי חלומות, בכמיהה וברצון הכה עז לשוב ולגעת, להרגיש ולהרית, ולחיות איתך... ואותך. ולכן, יום לפני יום הולדתך, אני שואלת, טוש, אולי יתאפשר וירפא הזמן את הפצעים המדממים?

שניים עשר ביולי אלפיים ושש, תשע ושלוש דקות. והזמן שלך עצר מלכת.

בבוקר ה 12.7.2006, בנקודה 105 שבגבול הצפון, התחיל מסע עבור שנינו, אתה ואני. אנחנו, המשפחה ואתה. כולנו, המדינה ואתם.

היום, מסע זה של כולנו תם והגיע אל קצו. אנחנו, אתה ואני, עוברים למסע הבא, למסע חיי. אתה תהיה שותף מלא, דומם אך פעיל, חבוי אך מניע, נסתר מעיני כול אך גלוי לי בכל עת. אתה תמשיך להיות הקול הפנימי השני שלי. תהיה תמיד אישי הצעיר, הנצחי, המלווה אותי לאורך כל חיי.

שבעה עשר ביולי אלפיים ושמונה, צהריי היום, זמן חדש מתחיל את ספירתו.

קרנית רושמת על אודי

חיילים שולחים- וחוזרים ארונות
הם הולכים בני תמותה- וחוזרים אגדות
החברים שלך בעצמם נערים, וכבר מעלים זיכרונות
הכישרונות- לטמיון
ההישגים, אילמים מאחורי זגוגיות
המשוואות המורכבות שבאמת הבנת,
יתומות
התחתנת
ויצאת לעשות קו
אל תדאגי אמרת
כאילו אדם לגורלו אדון
היינו שם, על הכביש החרוך
היו מסביבנו חיילים כמוך
גם להם יש חברים.
החבר שלי אודי
נשאר בקו
לא יחזור לאשתו
לא יעשה נכדים להוריו
הוא הלך לעשות קו
ואנחנו, מה נעשה?
מתאבל ונצטרך להמשיך בלעדיו?
נזכור? פשוט לא נשכח

ננקום? ולרגע נתרצה ואז, מה?

נשנה? נתקן? נתווכח?

גם אני ואתה הם אודי

גם לנו יש חברים, יש לנו אחים

וגם אנחנו נתייצב לעשות קו, את אותו הקו

אך לא לכולנו יש קרנית שמחכה

לא בהכרח מסביבנו יתקבצו גדודים לעזרה.

לא סתם הבטחת כמו שמבטיחים רבים וטובים

בסוף כן חזרת

כאילו שיש לזה מחיר, כאילו שהוא לא יכול להיות יקר מדי

סובבו עולמות, פשוט הסיטו אותם ממסלולם

וחזרת

לא השארנו אותך שם

בוא אודי, אתה בטח עייף

עשית קו כבר שנתיים בלי הפסקה

בוא תנוח כאן

אל תדאג, נעלה לקו במקומך, נשמור על שקט

ואתה-תנוח

יהי זכרך ברוך

חברי היקר אודי,
אני עדיין לא מבין את גודל העוולה שנעשתה לך
אני אשא אותך עמי תמיד
עכשיו אני יודע שהגורל העיוור קיים
שהוא אכזר
בתורי אתמודד אתו כשאתה לצדי.

**נכתב על ידי דני רייס-חבר ילדות של אודי
הקריא את ההספד בלוויה**

אינני מבינה את המשמעות המילים: "מילים לזכרו".
בשבילי הן אתה קיים גם אם אינך גלוי לעינינו.
כל מעשה שלנו, כל רעיון, כל מחשבה שלנו-
ניזונות ממך.

אהבת אדם באשר הוא אדם,
אהבת הארץ והניסיון לשמור על צביונה ובעיקר ניקיונה (תרתי משמע-)
אתה שסיימת את התואר ל'איכות' הסיבה בטכניון.
אהבתך את החלל המקיף אותנו שיצאת לחקור כבר בגיל תשע
כשנרשמת לחוג טיסנאות וסיימת כמדריך גם בקלוב התעופה בנהריה
וגם בטכניון, שם הקמת מועדון ובית מלאכה לבניית מזל"טים לתלמידי מגמת
האווירונאוטיקה. ואכן, לבקשת הפקולטה לאווירונאוטיקה נרשמת ללימודי התואר
השני שלך שם.
חבר שלנו סיפר לנו שאחת האהבות שלך הייתה, לשבת בשדה התעופה ולהתבונן
במטוסים ממריאים.

ובתווך- אהבתך לצילום כשעדשתך נוגעת בניואנסים הכי דקים של החיים.
ואתה המראת הכי גבוה. ועכשיו אתה שם- בחלל.
מביט בנו בעין אוהבת ונוגע בשרביט המלאכים שלך באחיינך הקטן- ממשיך
דרכך.

בן ארבע וכבר מכיר בצורך למחזר ולשמור. בן ארבע וכבר מתעניין בחור השחור.
כן, חור שחור.
להתראות, בן יקר שלי.

אימו של אודי מיקי רושמת לזכרו.

**המפגש
עם
המשפחה**

ניגשתי לפרויקט "אלבום הנצחה לכל חלל" מתוך
אמונה והערכה לפרויקט חשוב וייחודי זה ועל החשיבות
להמשיך לזכור ולהנציח את האהובים והיקרים לנו
מכל.

כשהגעתי למיקי ושלמה לשמוע על אודי ז"ל בנם היקר,
נפעמתי מדמותו הייחודית וממהלך חייו הקצרים אך
מלאים.

מלאים באהבת אדם, במסירות ובאחריות לזולת וכל מי
שהיה זקוק, לאדם המלא כישרונות ועיסוקים, למנהיג
שהוא היה בשקט ובענווה, ההתמסרות ופיתוח
התחביבים והרצון העז למצות את החיים עד תום
ולמלא אותם באמת ובאהבה.

דמותו של אודי ליוותה אותי הרבה לאחר המפגש עם
מיקי ושלמה היקרים,
בתוך התהליך גיליתי שוב ושוב כמה כל אדם הוא עולם
שלם ומיוחד להפליא, וכמה הוא מותיר אחריו.

אני מודה למשפחת גולדווסר ובראשם למיקי
ושלמה שפתחו בפני את הלב וסיפרו לי בכנות
ובייחודיות את הסיפור של אודי, המפגש היה
מרגש ומלא אמת, סיפוריו ומעשיו של אודי
השפיעו עלי לטובה.

מי ייתן ודמותו של אודי תמשיך להאיר בחיינו.
שמעשיו והשפעתו ימשיכו להדהד באנשים
הקרובים לו.

שזיכרוננו הטוב לא ימוש מליבנו.
יהי זכרו ברוך.

רעות בן אבו.

